

Af Sebastian Cosmi

Hele livet er der mere eller mindre banale mennesker der fortæller dig, at du skal tænke "ud af boksen". Det er ikke helt nemt taget i betragtning at man starter livet med at lege i en sandkasse, og går i skole i en hotbox. Som teenager sidder man på sit værelse og spiller X-box. Som voksen skal man tjekke sin e-boks, besvare sin inbox, indlevere arbejde i en dropbox, aflægge stemmeseddel i en stemmeboks og samtidigt leverer man af thai-box, som man har taget i Nettos køleboks, mens man drømmer om, at lave "boksen". Senere i livet mindes man sin ungdom mens man synger gamle sange fra en jukebox, indtil man ender i en træboks. Hele vejen skal man boks-e med systemet for ikke at ende i den forkerte boks, og gud nåde at trøste dig hvis du ikke får krydset de rigtige bokse af. Jeg tror ikke at dem der siger "tænk ud af boksen" indser at de alle sammen tænker ind i den samme boks der fordrer dem at fortælle andre de skal tænke ud af den, men det er en anden sag. Spørgsmålet her er; hvordan undgår man så at blive bokset inde?

På italiensk siger man, at dem der fødes firkantede ikke dør runde, problemet er bare at jeg er født rund og mit værste mareridt er, at dø firkantet. Gennem hele mit liv har jeg haft svært ved at finde den boks jeg passer i. Jeg blev født på Frederiksberg, hvor min far lavede "Big bucks". Men det interesserede mig aldrig at jagte mærkevarer som Starbucks, som de andre rigmandsbørn, jeg ville meget hellere lege med legoklodser og se Bugs Bunny på tosekassen, til mine øjne var firkantede. Som teenager begyndte jeg at komme i Nordvest hvor jeg lærte at rappe over Beatbox, sammen med de andre young bucks. Det tiltalte mig mere fordi folk i det miljø var mindre firkantede, på trods af at mange af dem forsvandt i den sociale arvs bermudatrekant. Der var folk i alle former og farver og livet var for de fleste i Nordvestkvarteret en reel boksering. Vi var de kasserede - for evigt dømt til ikke at indkassere, medmindre vi ville køre kassevogn eller være kassedrenge. Emnerne kredsede altid om hvordan man kunne overleve livets onde cirkler, selvom vi alle opsøgte dem. Så der spredte vi vores ringe værdier som ringe i vandet, mens vores teenagesind fantaserede om trekanter. Det var en periode der i sandhed formede mig og spillede ind på hvordan mit liv sidenhen ville blive udformet.

Okay nok med ordspillene. Som voksen efter en forfærdelig 3 måneders periode hvor jeg mistede ledsager, lejlighed og levevej var jeg på bunden. Heldigvis havde jeg en del erfaringer med det danske system, og jeg genopdagede hurtigt, at mine sproglige færdigheder og ærlige attitude straks gav pote. Ligeså snart sagsbehandlere opdagede mit (til lejligheden) afpudsede vokabolarium, min pletfrie straffeattest og mine gode karakterer på HF, øjnede de chancen for at jeg kunne kategoriseres som deres solstråle historie. På den måde kunne de sætte kryds i den lille boks der beviste at systemet fungerer (altså så længe jeg fremhævede min Frederiksberg persona og lagde låg på den fra Nordvest). Ved hjælp af en dygtig og engageret sagsbehandler fik jeg kontakt til et nyopstartet herberg for unge under 30, hvor der var nultolerance overfor vold og stoffer. Stedet var lige blevet åbnet, så de ansatte var håbefulde, idealistiske, entusiastiske og vigtigst af alt havde de hjertet på rette sted, så der var faktisk helt rart at være, hvilket hurtigt skulle vise sig at blive et problem. De ansatte skulle agere, sagsbehandlere, pædagoger, kontorarbejdere, juridiske rådgivere, økonomiske rådgivere, sekretærer, bisiddere, personal assistants, samtalepartnere, mentorer, rengøringspersonale, deltidskokke, telefondamer, spioner, dommere, fængselsvagter, diplomater og forbilleder alt i mens de var mæglere mellem herberget og kommunen og skulle indberette et ocean af data der ville give selv månedens Facebookmedarbejder et nervøst sammenbrud, og alt dette skønt de ikke var reelt uddannet til andet end sidstnævnte (Jeg kalder dem her "arbejderne" eller "de ansatte", fordi at de ironisk nok ikke havde en boks med en arbejdstitel, så der var simpelthen ikke enighed om hvad de skulle kaldes, selvom det gang på gang blev slået fast at os der boede der var "beboerne"). At de ansatte overhovedet formåede at opretholde idealismen i de første tre måneder var et under i sig selv men det blev hurtigt et problem. "Det her er et herberg, her skal ikke være rart at være, ellers opfylder vi ikke målsætningen om, at beboerne bor her i 100 dage", tordnede den modebrillebærende, kaffe-i-glas-drikkende, ingen-stol-på-kontoret, Politiken-læsende leder på stedet, desværre fik han hurtigt sin vilje. En beboer havde ikke ryddet op efter sig selv i køkkenet – regler og planer for køkkenrengøring, en beboer havde haft diarré og overskudet lokummet – regler og planer for toiletrengøring, én havde brækket sig i skraldespanden, hvilket medførte at ingen gik ud med den, indtil den til sidst var så levende at larverne der var født og opvokset i den selv bar den ud fordi de synes det var for ulækkert, derfor - regler for skraldespandene. Sådan fortsatte det slag i slag indtil der var så mange skemaer, regler og bokse, at selv Hitler havde fældet en lille tåre.

MAND – 25 ÅR– ADHD

Lad os skrue tiden tilbage til 2011, jeg er 19 år og har fået at vide af en veninde, at der findes en diagnose der kan forklare hvorfor jeg er som jeg er – ADHD. Det var ikke første gang jeg stiftede bekendtskab med disse bogstaver, min ven i folkeskolen (lad os kalde ham Alex) havde mere eller mindre haft diplomatisk immunitet fra alle de drengestreger han lavede på skolen, fordi "han har jo ADHD, han kan ikke gøre for det", i stedet fik jeg så ofte skylden for at opildne ham til dumhed, eller for simpelthen at være en "dårlig ven" der ikke tog ansvar og hjalp ham. Udadtil kan det virke som en logisk voksen-konklusion, men det er det udelukkende fordi, at lærerne ikke anede hvem Alex i virkeligheden var. Han kunne sagtens styre sig selv og han nød i fulde

drag, at skabe så meget kaos omkring sig som overhovedet muligt, han var en seksuel afviger der havde fået sin kat til at give ham fellatio, han satte ild til et par gymnastiksko jeg havde glemt i klassen, han stjal og solgte hælervarer, han tog og solgte stoffer og gjorde hvad end andet kriminelt der stod i hans magt, lige indtil der var voksent opsyn, så opførte han sig som et englebarn – ADHD min røv. Jeg læste op på ADHD og som det ofte sker når man søger på nettet, fandt jeg hjemmesiden ”www.denkonstateringjegharbrugforfinderjigsawjegharretidetjigsawsig.dk”, der rigtigt nok oplyste en lang række symptomer på ADHD, som jeg snildt kunne nikke genkendende til. En anden faktor der spillede ind var, at drankerne, bumserne og narkomanerne i nordvest ofte spurgte mig om jeg ikke havde noget jeg kunne sælge dem. Uden at inkriminere mig selv, havde jeg tidligere prøvet at være en gadens handelsmand, men pga. mine Frederiksbergianske opvækst, havde jeg simpelthen hverken nerverne eller attituden det kræver og måtte hurtigt opgive mine drømme om en karriere indenfor slummens merkantil. Dog fik jeg igennem den lokale husforbi-sælger Andy at vide at en ADHD-pille kunne sælges for 50-70 kr. på gadeplan og med diverse statslige tilskud, kunne jeg hvis jeg havde en recept få pillerne stort set gratis, hvilket betød at jeg kunne putte op til 2100 kr. pr. pakke lige ned i lommen. Det var virkeligt mange penge og det betød, at jeg kunne få dem af vejen direkte i stedet for at skulle involveres i bandemiljøer og skuddueler, som jeg foretrak at opleve igennem Deniro-film og 50 cent-sange. Det var den lettere idiotiske tankeproces der lå til grund for, at jeg skulle have en ADHD-diagnose. Min veninde der i første omgang havde foreslået, at jeg måske havde ADHD havde selv diagnosen, og derfor havde jeg rig mulighed for at eksperimentere med hvilke af hendes præparater der fungerede bedst for mig, hvilket betød at jeg var bedre forberedt på processen end den psykiater jeg opsogte. Psykiateren var en relativt ung gut, der sad på et lidt anderledes sted hvor man uden tidsbestilling helt gratis kunne komme til konsultation og få stillet en diagnose, så jeg mødte op på stedet og kom hurtigt i audiens hos den statsautoriserede narkohandler.

At få stillet en ADHD-diagnose er så primitivt og simpelt, at man kan undre sig over hvorfor folk der arbejder i psykiatrien er højtagtede individer i vores samfund. Psykiateren sidder med en liste over symptomer og man skal som patient, svare på i hvor høj

grad man har disse symptomer på en skala fra 1-10, hvilket betyder at man når man f.eks. som mig er fast besluttet på at tjene lommepege, blot kan svare et sted mellem 7-9 på alle spørgsmålene, gerne med en hvis form for variation, så det ikke virker mistænkeligt. ”Hvor tit mærker du uro i kroppen?” spurgte han vist, ”majaer stort set hele tiden”, her opdagede jeg hurtigt, at det var en irritationsfaktor, at jeg ikke svarede med et tal, selvom han skulle forestille at være vis og intellektuel, var han ligesom alle os andre institutionaliseret til at tænke ind i bokse og hans boks hed fra 1-10, så han ønskede sig et tal. ”Jamen så vel ca. en 8’er” han gik videre til næste spørgsmål ”hvor tit har du motoriske forstyrrelser”, jeg sad og trippede ekstra meget med benet og svarede 9. Mens jeg svarede på hans spørgsmål gik det op for mig, at jeg rent faktisk havde næsten alle de symptomer han opremsede i mærkbar grad og selvom det var meningen, at jeg primært skulle have overbevist ham om at jeg havde ADHD, fik jeg i processen også overbevist mig selv om det. Han fortsatte med spørgsmålene og sådan gik det slag i slag, indtil jeg til sidst blev bedt om at sluge en pille af mærket *motiron*, derefter skulle jeg gå en tur, for at fortælle hvordan den virkede. Jeg havde efter førnævnte eksperimenter, allerede erfaret at *motiron* gav mavekneb og ikke gjorde mig ligeså skæv som stærkere præparater og jeg vidste derfor allerede, at jeg skulle fortælle ham at maveknebene var meget stærke og at jeg ikke følte den beroligende effekt når jeg kom tilbage. Yderligere har jeg en dårlig hukommelse og tanken om at skulle huske at tage piller flere gange om dagen, var ikke noget der huede mig, og siden hans job jo (om ikke andet på papiret) var at hjælpe patienterne, ville det selvfølgelig være mest givtigt, hvis jeg kunne få medicin med en længerevarende virkning. Som sagt som gjort jeg kom efter en times gåtur tilbage på hans kontor og fortalte om mavekneb, manglende effekt og dårlig hukommelse og han skyndte sig, at udskrive depotmedicin på 80 mg. Af mærket *Concerta*, jeg fik nærmest recepten proppet i hånden med et spark i røven, for han var nemlig løbet ind i en ny boks, en boks som her til lands er fuldstændigt ufravigelig; ”kl. er... så jeg har altså fri nu”. Om så du er læge og din patient ligger og er ved at forbløde er intet så helligt som boksen der dikterer at lægen har fri. Jeg har meget ofte observeret hvordan denne tidlige boks fuldstændigt kan få behandlere i alle landets institutioner til at sige og gøre hvad som helst for at

få lov at kunne gå, og mennesker der generelt har en rigid form for moral og etik, bliver pludseligt til menneske kulier der er rede til, at opfylde alle ønsker hvis blot det betyder at de ikke skal blive et nanosekund længere.

De næste gange jeg mødte psykiateren til opfølgende samtaler, blev jeg igen konfronteret med systemets mange bokse. Det var tydeligt, at han følte en hvis skepsis til hele mit medicinforløb og han havde derfor sat sig for, for alvor at få afklaret i hvor høj grad jeg skulle have stærk depotmedicin eller normale damp piller, for diagnosen var der ingen tvivl om, jeg havde jo sagt høje tal i alle boksene. Derfor blev vores samtaler nu mere personlige og kredsede om sociale problemer som dampdreng oplever. "Er du tidligere straffet" spurgte han afventende, "øh nej altså jeg er aldrig blevet taget for noget", han kiggede lidt tvivlende men fortsatte, "har du nogen former for misbrug", jeg jokede "altså jeg kan virkelig godt lide de piller du giver mig", det var tydeligt at han ikke kunne se det humoristiske i udtalelsen. "Har du voldelige tendenser?" Jeg tænkte tilbage på alle de gange jeg havde råbt og skreget og smidt med ting på mit værelse. I 2011 havde man ikke alle de her pseudo-love om "psykisk vold" så i teorien var jeg ikke voldelig, "Nej altså jeg har meget temperament, men jeg er pacifist af natur, se på mig jeg er i mega dårlig form og overvægtig, jeg ville slet ikke kunne vinde nogen slåskamp" Igen lykkedes det ham ikke, at finde min udmelding morsom. Sådan fortsatte hans spørgsmål indtil han til sidst resigneret kiggede på mig og sagde "Altså 90% af personer med ADHD, sidder enten i fængsel, begår kriminalitet eller har en eller anden form for misbrug, hvordan kan det være at du ikke har det?", jeg studsede lidt over spørgsmålet og syntes at det var underligt at man skulle placeres i boksen "samfundstaber" blot fordi man var blevet placeret i boksen med ADHD.

"Altså helt ærligt?" spurgte jeg nysgerrigt, "Min far er katolsk italiener, hjemme hos mig var der noget der hedder kæft trit og retning, indimellem når jeg skabte mig for voldsomt fik jeg en flad der afrettede mig, når jeg skulle til påtvungne fritidsaktiviteter trak han mig i benene mens jeg klamrede mig til dørkarmen, og engang blev han så rasende, at han smed min playstation ud af vinduet, han var lige ved at ramme en ældre dame nede på gaden, det var faktisk ret grineren" lo jeg, psykiateren kiggede vantro. "Jeg tror du ved, at det at han har givet mig

så mange regler og rent faktisk har tvunget mig til at gøre ting jeg ikke havde lyst til har gjort, at jeg er sluppet udenom alle de der damp-faldgruber, i stedet for at han bare skærmede mig og sagde ej men det kan mit lille pus ikke klare, det er jo det der er problemet med alle de her svagpisser curlingbørn som ikke har nogen som helst form for rygrad nutildags". Jeg supplerede; "altså jeg læste en artikel om at der er langt færre børn i Frankrig med en damp-diagnose og ham der skrev artiklen teoriserede, at det var fordi at franske forældre stadig giver deres børn en god gammeldags flad i ny og næ, jeg siger ikke, at man skal slå børn, men der var eddermame øjeblikke i min barndom, hvor jeg var så kropumulig, at der ikke var andet at gøre og hvis det er medvirkende til at jeg ikke er kriminel eller junkie, synes jeg da klart, at det er det værd". Psykiateren kiggede konfust på en 19-årig der snakkede som en 90-årig, og jeg kunne aflæse et tydeligt moralsk-dilemma i øjnene på ham. På den ene side sad han med en ung ADHD-patient som ikke passede ind i nogle af de bokse som andre patienter passede ind i, hvilket var positivt, men på den anden side var metoden som var blevet anvendt for at slippe udenom boksene højst kontroversiel, politisk ukorrekt og i værste fald ulovlig, det var tydeligt at han ikke vidste hvilken boks jeg skulle placeres i, var jeg en vellykket ADHD-patient, eller et voldstraumatiseret barn? Det spørgsmål er stadig aktuelt i dag, og nu hvor børn får en psykiatrisk diagnose inden de overhovedet er kommet ud af moderen og forældrene er blevet så slatne at de tilrettelægger deres tilværelse efter børnenes ønsker, er det vist ikke et spørgsmål vi får besvaret lige foreløbigt.

Lad os nu spole tiden fremad, året er midt 2016 jeg er hjemløs, og den dygtige sagsbehandler som har øjnet mig som sin solstrålehistorie er i fuld gang med at finde ungeherberget til mig, hvor jeg kan bo. Som et led i processen med at genoprette mit liv, har jeg besluttet mig for, at begynde at studere igen og til lejligheden ønsker jeg at starte på Concerta igen, så jeg kan fokusere bedre i skolen. Det fede ved at være en udsat ung, er at alle processer går langt hurtigere, end de sædvanligvis gør, når man er en gennemsnitlig skatteydende samfundsborger. Derfor fik jeg hurtigt rykket på genoprettelsen af min medicinske behandling, da alle i systemet så det som et stort plus, hvis jeg blev proppet ned i ADHD-kassen og påbegyndte at tage

medicin. Det betød, at man vidste hvordan man skulle kategorisere mig og det gav dem illusionen om, at jeg dermed ville være mere stabil og medgørlig, og jeg så det som en let mulighed for at virke samarbejdsvillig, hvilket betød at alle disse involverede instanser ville strække sig længere for at hjælpe mig, når nu det var dokumenteret at jeg selv ønskede bedring og var villig til at samarbejde. Problemet var bare, at den ADHD-diagnose jeg havde fået 5 år forinden simpelthen var blevet væk i systemet, så på papiret var jeg en helt normal udiagnosticeret samfundsborger. Det blev der hurtigt lavet om på, jeg kom i audiens hos en læge der denne gang var langt mere professionel og garvet i faget, en fantastisk kvinde med boller af stål som arbejdede med at behandle hjemløse på Vesterbro, og som sidenhen havde mig til månedlige møder for at hjælpe mig med alt mellem himmel og jord. Hun satte mig hurtigt i ADHD-boksen og jeg var dermed klar til at blive sendt på herberg. Jeg fik lidt følelsen af at være en svinekotelet der nu var blevet økomærket og sendt til den sunde klimavenlige slagterafdeling i føtex, men det skulle kun blive værre. Til den indledende samtale på herberget, havde lederen og et par ansatte igen svært ved at placere mig. Jeg var velformuleret, jeg havde en fin opvækst på frederiksberg, jeg havde været bosat i mange år på Nordre Frihavsgade, jeg havde ingen domme eller misbrug (jeg fortalte dem ikke at jeg røg for mange joints, for herberget var misbrugsfrit og der var ingen grund til at give dem grund til at overvåge mig, eller nære mistanke om at jeg røg på værelset) og jeg var for så vidt klar til at kunne starte på universitetet, hvilket overhovedet ikke stemte overens med en hjemløs. Heldigvis stod der jo ADHD i mine papirer og det betød, at hvad end der gik galt i mit liv kunne man altid vide sig sikker på, at jeg altså havde brug for hjælp, at jeg ikke var normal og at jeg dermed passede ind på et herberg. Det var første gang jeg for alvor opdagede min kategorisering "Mand – 25 år – ADHD". Det var det første der stod på det papir de skrev om mig den dag, og det var det første der ville stå i alle andre papirer der siden blev skrevet om mig, i alle instanser, fra lægens papirer, til psykologens, sagsbehandlerens og alle andres papirer. De fire bogstaver var den perfekte boks, syndebukken og retfærdiggørelsen for alt ved min person. Det virkede ekstremt ironisk for alle de samme instanser blev ved at hyle mig ørerne fulde med formaninger om, at jeg jo altså ikke skulle se mig selv som dia-

gnosen, men at den blot var en del af mig, særligt ironisk fordi de selvsamme personer hver gang jeg havde et givent problem altid startede deres sætninger med "jo men du har jo ADHD så...". Det var ret tydeligt at de mennesker som havde sværest ved at adskille mig fra diagnosen, var de mennesker som blev ved at fortælle mig at jeg ikke var min diagnose. Efterfølgende begyndte jeg hos en fantastisk psykolog, som efterhånden stillede sig mere og mere skeptisk overfor min ADHD-diagnose, en dag efter flere måneder sagde hun lige ud "Ved du hvad jeg ved slet ikke om du har ADHD, du er blevet så rolig, jeg tror bare at du var stresset i starten af dit forløb og havde så mange problemer at du selvfølgelig havde uro i kroppen og var ufokuseret på rigtig mange ting, jeg synes ikke at du skal tænke dig selv som én med ADHD, og jeg stiller spørgsmålstejn ved om du overhovedet er berettiget til at have den diagnose". Jeg må indrømme, at det selv for mig som ellers ikke havde tænkt synderligt over diagnosen i lang tid, var en noget vanskelig udmelding. Betød det, at jeg slet ikke passede ind i ADHD boksen? Nu havde alle lige fra min familie og venner til sagsbehandlere og herbergsansatte endelig fået afklaring omkring, hvorfor jeg var som jeg var, og så var jeg det måske slet ikke alligevel? Jeg gik grublende men lettet ned på de ansattes kontor og fortalte det til min yndlingsansatte, hun kiggede meget bekymret og forvirret på mig. "Det har din psykolog faktisk slet ikke bemyndigelse til at sige, det er sådan noget en psykiater skal vurdere, og kan du ikke også godt selv se, hvor mange ADHD-træk du har?"

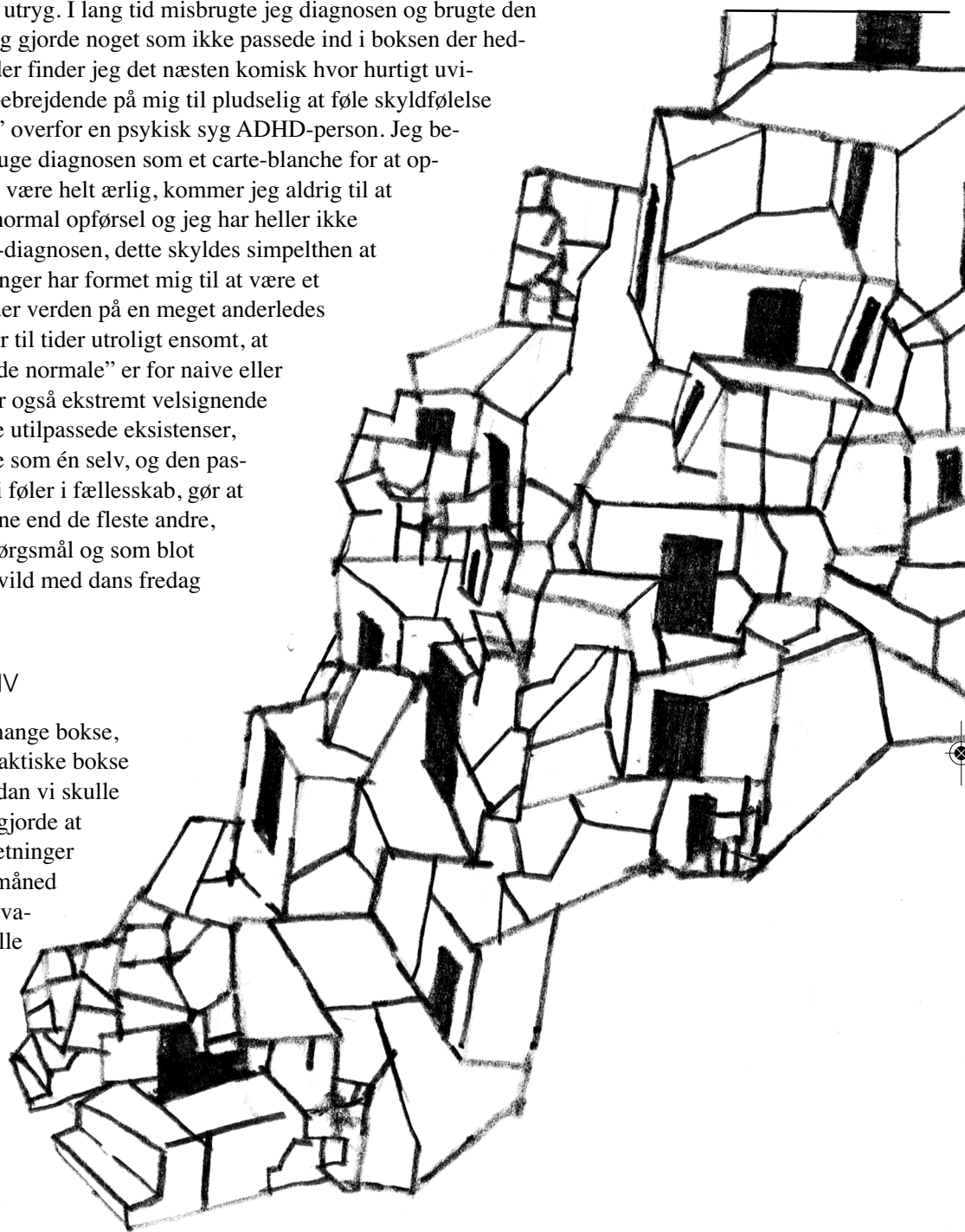
Jeg argumenterede med psykologens egne ord, og den ansatte svarede; "Ved du hvad jeg ved det faktisk ikke, men man kan slet ikke få fjernet en ADHD-diagnose fra systemet."

Jeg modargumenterede "Jamen hvad nu hvis hun har ret? Hvad nu hvis jeg slet ikke har den diagnose, burde jeg ikke få det undersøgt?" hun rystede på hovedet, "det kan man ikke, og please lov mig at du ikke siger noget til lederen på stedet om det, det ville være et kaos og det ville blive virkeligt svært at hjælpe dig". Med et stod det klart at diagnosen var kommet for at blive, og så længe jeg befandt mig i det danske velfærdssystem, ville det være umuligt at få fjernet de 4 bogstaver fra mit curriculum. Den dag i dag er jeg stadig meget i tvivl om denne diagnose, på den ene side har jeg helt sikkert ADHD-træk, men på den anden side er det primært i situationer

hvor jeg føler mig stresset eller utryg. I lang tid misbrugte jeg diagnosen og brugte den som undskyldning hver gang jeg gjorde noget som ikke passede ind i boksen der hedder "normal opførsel", og til tider finder jeg det næsten komisk hvor hurtigt uvidende folk skifter fra at kigge bebrejdende på mig til pludselig at føle skyldfølelse over at have været "intolerante" overfor en psykisk syg ADHD-person. Jeg bestræber mig i dag på, ikke at bruge diagnosen som et carte-blanche for at opføre mig anderledes, men for at være helt ærlig, kommer jeg aldrig til at kunne passe ind i boksen med normal opførsel og jeg har heller ikke lyst. Dette skyldes ikke ADHD-diagnosen, dette skyldes simpelthen at min opvækst og mine livserfaringer har formet mig til at være et menneske der (desværre) anskuer verden på en meget anderledes måde end de fleste andre. Det er til tider utroligt ensomt, at mene ting som majoriteten af "de normale" er for naive eller uvidende til at indse, men det er også ekstremt velsignende når man endelig finder de andre utilpassede eksistenser, som ser verden på samme måde som én selv, og den passion og det engagement, som vi føler i fællesskab, gør at vi brænder langt mere for tingene end de fleste andre, der ikke stiller ligeså mange spørgsmål og som blot fokuserer på deres 9-16 job og vild med dans fredag aften.

FORANDRINGSKOMPASSIV

På herberget var der virkelig mange bokse, ikke kun de tidligere nævnte praktiske bokse for hvad vi skulle gøre og hvordan vi skulle opføre os, men også bokse der gjorde at vi kunne kategoriseres i indberetninger til kommunen. Ca. hver tredje måned skulle man til en samtale på en varighed af en time hvor man skulle udfylde et såkaldt "forandringskompass". I alt sin enkelthed går forandringskompasset ud på, at man på en skala fra 1-10 (det lidt som om, at det går igen hva'?) skal forklare hvordan det går med forskellige aspekter af ens liv.

Tegning: Gert Hansen

På papiret lyder det simpelt, men i praksis er det bureaukratisk idioti af værste skuffe. Forandringskompasset fungerer ikke, simpelthen fordi at meningen er, at tallene på sigt skal være opadgående så hvis man i starten af sit herbergsforløb har mange problemer vil tallene være i bund og målet er så at man i slutningen af forløbet har tallene i top. Det primære problem er, at disse smarte embedsmænds-udarbejdede papirer ikke tager hensyn til, at mennesket er et omskifteligt væsen, der ikke nødvendigvis følger en opadgående kurve. Dette blev mere og mere tydeligt, jo flere af disse møder jeg havde, og de forløb som følger.

Jeg sad overfor den ansatte på herberget som jeg brød mig mest om, allerede her var der opstået en problematik, fordi jeg insisterede på kun at snakke med de samme to personer på stedet, hvilket var højst uregelmæssigt, da tanken var, at beboerne skulle kunne være lige åbne for alle ansatte. Langt de fleste beboere var blevet kastet så meget rundt i systemet, at de var ligeglade hvilken kontormus de snakkede med, men jeg ønskede ikke at være fortrolig med andre, end de to ansatte som jeg følte en personlig kemi med, hvilket de så sig nødsaget til at skulle respektere.

Et andet problem var, at samtalerne altid overskred den ene time der var blevet sat af til forandringskompasset, da jeg var i en fase af mit liv, hvor jeg manglede personlig kontakt og reflekterede gevaldigt meget over de spørgsmål jeg blev stillet. Dette førte til nogle fantastiske, dybe og dejlige samtaler, men gjorde også at arbejderen på stedet ramte ind i "kl. er... så jeg har altså fri nu"-boksen, eller "nu er jeg kommet bagud med hvad jeg havde tænkt mig jeg skulle nå i dag"-boksen. Møderne forløb i grove træk på følgende måde: "Hej Sebastian, nå men lad os starte, den første boks hedder boligforhold, hvor vil du placere dig selv på en skala fra 1-10?" jeg studsede lidt over spørgsmålet, "altså jeg bor jo her på herberget, så jeg har jo ikke nogen bolig, men jeg bor heller ikke på gaden, så jeg er jo ikke rigtigt hjemløs?" den ansatte kiggede med en alvorlig mine "Altså når du bor her på herberget står du officielt som hjemløs i systemet", "øhm okay? Jamen så ligger jeg vel på 0?" hun rystede på hovedet "Nej altså du søger jo bolig gør du ikke?" så var det min tur til at ryste på hovedet "Nej altså jeg kan jo dårligt nok få 5000 kr. i kontanthjælp, så hvordan skal jeg på nogen måde kunne finde en bolig og overleve samtidigt, når selv et lille værelse koster

4000 kr. i København?" hun så bekymret ud, "ved du hvad? Jeg sætter dig på en 5'er og så må vi lige se, skal vi ikke gå videre til næste spørgsmål?" jeg nikkede. "Okay hvordan er dine økonomiske forhold?" jeg tænkte lidt "Altså jeg får jo 5000 kr. i kontanthjælp og jeg skal betale halvdelen her på herberget, så jeg har jo dårligt råd til noget som helst andet end bare at sidde her og glo ind i væggen" hun fortsatte "lægger du penge til side til at kunne betale indskud i en lejlighed?" jeg så undrende på hende, "hvordan skal jeg kunne det?", "altså hvis du starter på universitetet som vi har planlagt så kommer du jo til at få SU", "ja men SU'en er jo også på 5000 kr. så problemet kommer til at være det samme" svarede jeg opgivende. "Har du gæld?" Jeg kiggede spørgende på hende "Ja altså har du rockergæld, eller har du taget store lån? Nogle af beboerne på stedet skylder flere hundredetusinde kroner til staten" jeg gloede "Vent kan man låne flere hundredetusinde af staten!?" hun tøvede "nej øhm altså, jeg ved faktisk ikke helt hvordan de har båret sig ad", jeg tilbageholdte et grin "altså jeg skylder vist nogle togbøder og busbøder, men jeg har ærligt talt ikke styr på hvor mange og jeg har ikke tænkt mig at betale dem, så jeg ved ikke rigtigt hvad jeg skal sætte af tal, siden jeg faktisk ikke helt kender til omfanget", hun funderede og prikkede sig selv i underlæben med kuglepenen "Ved du hvad? Skal vi ikke sige at jeg sætter dig på en 5'er og så går vi videre til næste spørgsmål?" jeg trak på skuldrene og nikkede. "Hvad med misbrug, har du noget af det?" jeg tøvede lidt og kløede mig i nakken, jeg bryder mig ikke om, at lyve og jeg er heldigvis ret dårlig til det, så jeg besluttede mig for at stå ved det og indrømme, det er trods alt det første skridt, sagde en misbrugskonsulent engang til mig. "Altså hvis jeg skal være helt ærlig, så ryger jeg faktisk en hel del joints, jeg har ikke rigtigt været bevidst om at det var et problem, før jeg startede i et kort behandlingsforløb for et par år siden, men nu hvor jeg ligesom skal have mit liv på ret køl, vil jeg faktisk gerne arbejde med det".

Den ansatte kiggede forundret på mig, "men det står der jo slet ikke i dine papirer???" jeg nikkede "nej altså, jeg tænkte at hvis jeg skulle have ordentlig hjælp, skulle jeg jo ligesom vise den bedste side af mig selv og der er ingen der gider hjælpe en misbruger, så "ryger" man bare i en boks, så jeg har ligesom undladt at fortælle det". Heldigvis forstod hun min pointe "Jamen hvor meget ryger du? Hvilket tal skal vi sætte på?" og her blev talproblematikken for alvor

indlysende, ”Ja altså det kommer jo lidt an på, der kan godt være en uge hvor jeg ryger en enkelt joint og så skal tallet jo være 9, men så er der måske en uge hvor jeg ryger 5 joints om dagen og så skal tallet jo være 1 ikke?”. Hun kiggede spørgende på mig som om, at det var mig der sad med svaret på hvordan talpapiret skulle besvares. Så funderede hun lidt og kom med det velreflekterede spørgsmål; ”Jamen hvor skæv er du lige nu?”. jeg begyndte at smile nervøst og svarede ”Jamen altså jeg har ikke røget i dag, fordi jeg ville være klar i hovedet til det her møde, men jeg har allerede en aftale med en homie om, at vi skal ryge joints på staden ligeså snart jeg skrider herfra”. Hun tog igen en længere tænkepause og konkluderede forudsigeligt ”Jamen skal vi ikke sige at jeg sætter dig på en 5'er...” jeg nikkede med et smil, fordi jeg ikke længere kunne tilbageholde min morsskab over systemets idioti. Den samme problematik gjorde sig gældende for de følgende spørgsmål, jeg var klar til at gå på universitetet, men var endnu ikke indskrevet – 5. Jeg havde et skidt forhold til min mor, men et godt forhold til min far – 5. Sådan fortsatte det og selvom jeg efter egne og alle ansattes observationer var den mest velfungerende beboer på stedet, scorede jeg altså 5 over hele linjen. Det var lige indtil det sidste spørgsmål ”Hvad med vold og trusler?”. Her kunne jeg ekstatisk fortælle at jeg overhovedet ikke havde været voldelig, men blot havde råbt af min ex-kæreste, at jeg havde lyst til at smadre hende, den ansatte ignorerede den sidste bemærkning og man kunne næsten høre en kommunal fanfare marchere gennem gaden, da vi kunne sætte et hak i boksen 10.

EN VEJ UD AF BOKSEN

I de efterfølgende måneder gik mine tal overordnet set støt opad, selvom der var visse undtagelser som f.eks. da jeg mødte skæv op til mit møde, eller da jeg en måned var blevet udsat for et overfald. Der var dog stadig særligt en boks der var et stort problem, den der havde at gøre med økonomi. Så længe jeg ikke havde flere penge, var det umuligt for mig at komme ud af systemet. Jeg havde bestemt at jeg skulle starte på universitetet, det var det næste naturlige skridt i min livproces, og det gjorde at jeg kunne hoppe fra papkassen med den tuschede titel ”arbejdsløs” til den langt flottere emballerede kasse med den grafisk designede titel der hed ”universitetsstuderende”. Samtidigt ville det give hele sagsbehandler

circusset mulighed for at ånde lettet op og overbevise sig selv om, at der nu ikke var lang tid til jeg ville blive en god, regelret og (vigtigst af alt) skatteydende samfundsborger. En ansat på herberget fortalte mig, at der forelå en mulighed for at få forhøjet SU, skønt at det dog var aldeles sjældent, at denne paragraf blev taget i brug. For at erhverve sig den forhøjede SU handlede det om, at kunne overbevise SU styrelsen om, at jeg ikke var i stand til at kunne fuldføre en universitetsuddannelse og have et fritidsjob samtidigt. Dette er desværre rigtigt, da jeg er en person som hurtigt overvældes og som får det psykisk dårligt når jeg føler mig fanget eller begrænset, og ikke har tid til eller energi til at gøre de ting jeg elsker, primært at lave musik. Spørgsmålet var nu, hvordan jeg skulle kunne overbevise de høje herrer og slavepiskende sekretærer på SU-styrelsen om dette. Jeg kiggede på nogle af de dokumenter der var skrevet om mig og fik en lys idé. Hvad nu hvis alle de personer jeg var blevet kastet rundt til og som havde skrevet ADHD som noget af det første i mine papirer, snakkede min sag til SU-styrelsen? Siden de alle arbejdede indenfor det kommunale og havde erfaring indenfor området, ville deres ord vægte langt højere og være mere troværdige end en påstand fra en almindelig dødelig som mig! Jeg igangsatte processen, jeg tog kontakt til en lang række personer jeg havde mødt, i løbet af mit eventyrlige forløb i velfærdssystemet; Lægen der gav mig ADHD-diagnosen og som ønskede mig ud af hendes praksis fordi jeg ikke var ”en rigtig hjemløs”, min psykolog som ønskede mig væk fra herberget så jeg kunne få det bedre, den kaffe-i-glas drikkende leder på herberget som ville have opfyldt sin målsætning om at jeg ikke skulle være der for længe, en pædagog fra min aktivering, som ofte tordnede om at jeg var overkvalificeret til at sidde og spille min tid på det kursus jeg gik på, den flinke sagsbehandler som havde fået mig indstillet til herberget og som kunne skrive mig ind som en solstråle historie osv. Lidt efter lidt samlede der sig en stor bunke af kommunale vidneudsagn der alle berettede, at denne mand på 25 år med ADHD ikke kunne fuldføre en universitetsuddannelse optimalt og arbejde samtidigt.

Nu var spørgsmålet bare om SU-styrelsen ville rette sig efter det, eller om de pga. deres økonomisk trængte boks, ville afvise alle disse udsagn.

Dagene gik (langsomt...) og de ansatte på herberget blev ved, at fortælle mig at jeg ikke skulle få mine forhåbninger opfyldt, fordi det var yderst sjæl-

dent, at man fik forhøjet SU, når man ikke var i en boks der hed "skizofreni" eller værre. Jeg var lidt modløs og anede ikke hvad jeg skulle stille op, hvis ikke planen virkede, det var for alvor den eneste chance jeg havde for at slippe ud af herbergs-boksen og få en hvis grad af "normal tilværelse". Endelig en dag poppede et brev op i den elektroniske boks. "Du er hermed blevet godkendt til forhøjet SU". Fuglene kvadrede, engle sang kor i baggrunden, de ansatte på herberget græd af glæde, beboerne på stedet hujede mens de dannede en klynge og bar mig på deres arme, samtidigt med at Supermans temasang spillede i baggrunden, i et mørkt hjørne stod nogle bitre SU-styrelsen medarbejdere og skumlede "fordømt! Han klarede den, men vi får vores hævn næste gang, verdens herredømmet skal nok blive vores MUHA-HAHA!". Okay helt så fantastisk var det ikke, men i et kort øjeblik følte det sådan, og fra da af begyndte det at gå godt, de andre beboere på stedet måbete vantro når jeg fortalte dem, at jeg skulle starte på universitetet "skal du gå på universitetet? Er det ikke sådan noget for rige mennesker? Du må jo være VILDT klog!" (jeg nænnede ikke at fortælle dem, at universitetet ikke er andet end folkeskole med et lidt højere fagligt niveau for prætentiose idioter, der tror at de ændrer verden ved at gengive hvad prætentiose hvide mænd engang har funderet over). Jeg var rede, nu ville alt i mit liv blive bedre, jeg kunne se lys for enden af tunellen, det øjeblik jeg havde ventet på i så mange år, var endelig kommet sejren var min og jeg havde nu sprunget rammerne for min kasse. Jeg var ikke længere en mink i bur, næææ nu var jeg sgu en kommende akademiker, kassen kunne næsten ikke blive flottere.

EN NY BEGYNDELSE (?)

Med gud i ryggen og solen skinnende mødte jeg op på universitetet fuld af gåpåmod og med en lysende optimisme. En moderne rektor der emmede af karrieredrømme og motivationscoach bullshit og med dol-lartegn i øjnene stillede sig op og begyndte hendes gennemarbejdede og filtrerede prædiken; "Nu er i jo startet på universitetet, og her skal i lære at tænke ud af boksen!" derefter fulgte en lang række mekaniske sætninger om hvor vigtigt det var at møde til tiden, at man skulle optjene ECTS-point, at man dagligt skulle tjekke sin email, at man skulle tjekke universitetes

internetsystem, for at lave de obligatoriske lektier, at man skulle følge universitetets ånd, hvordan man skulle opføre sig, hvordan man skulle tale til hinanden, hvilket sprog man skal anvende til at skrive en opgave, en lang række deadlines, man må ikke ryge på brandtrappen, kaffen er kun til forelæsere etc. og hvis man ikke gjorde det, fulgte en lang række af så mange afstraffelses-metoder, at selv satan havde været i ave over opfindsomheden Suk...

Hvad end det er på et herberg eller på et universitet er det så længe det er en del af det danske system en boks som man skal tænke og passe ind i. Men til tider kan det godt lykkes at bruge boksen i mod dem der har skabt den (det lærte jeg med SU-manøvren). Men efter al denne snak om kasser og bokse, hvilken boks passer jeg så ind i? Sandheden er, at jeg ligesom alle andre er en kompleks personlighed, der hverken passer i den ene, eller den anden boks. Uanset hvor mange arbejdstitler, diagnoser, køn eller andre mærkater man har, så havde alle de ansatte ret i, at man er ikke en titel. Man passer enten ind i en helt masse forskellige bokse eller ikke nogle af dem. At alle skal kunne stoppes ned i en kasse med et mærkat på er en primitiv og uddateret tankegang, som vi som samfund er nødt til at gøre op med, hvis vi vil nå til det næste udviklingsniveau. Bare fordi man er fra Frederiksberg er man ikke en god dreng, bare fordi man er fra nordvest er man ikke en rod og bare fordi man har ADHD eller bor på et herberg, betyder det ikke at man er et fortabt socialt tilfælde. Kort sagt skal man selvom alle forsøger at proppe én ned i en boks bryde ud af dem og vise verden at man er mere end en stereotype. Hvis ikke jeg havde skidt på boksene på universitetet og alle andre steder havde jeg slet ikke fået lov, at skrive dette i første omgang, så her er moralens historie: Vi er alle født runde, og det er samfundet og dem omkring os der ustandseligt forsøger at gøre os firkantede, men lad være at lade dem! Skid på boksen i så vid udstrækning som muligt, for i sidste ende vil det føre dig sammen med alle de andre eksistenser, som heller ikke passer ind i en boks og selvom det langt henad vejen er utroligt problemfyldt, er det dog stadig sjovere at være rund i en boks end firkantet i en cirkel og jorden er trods alt rund i sidste ende, så lad os sammen bryde ud af boksene og blive ved at være runde, for fuck at dø firkantet!